

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. Велико Търново, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20224000500008 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по депозирана въззивна жалба от Л. В. В. срещу Решение № 261/ 10.10.2021 г. по Гр.д. № 66/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен, с което съдът е признал за установено, че дължи на „ОББ“ АД сумите 155 601.38 лв. – главница по договор за предоставяне на ипотечен кредит от 24.10.2007 г., 9 335.16 лв. – договорна лихва за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г., 124.78 лв. – мораторна лихва за просрочени плащания за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. и 816.33 лв. – обезщетение за забава на предсрочно изискуема главница за периода от 27.10.2020 г. до 15.11.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.11.2020 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК № 260824/ 17.11.2020 г. по Ч.гр.д. № 6115/ 2020 г. на РС – Плевен. Счита, че решението е постановено при неправилна преценка на събраните по делото доказателства, като съдът е взел предвид само и единствено твърденията на ищеца и се е позовал на заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза, без да обсъди направените възражения за нищожност на отделни договорни клаузи. В договора липсвали съществени уговорки между страните, които не могли да се заместят от повелителни норми на закона и поради това той бил нищожен: не бил посочен размерът на месечните вноски и началната дата на плащане, размерът на

таксата, дължима при предсрочно или частично погасяване на кредита, не било отразено, че погасителният план е неразделна част от договора. Представеният погасителен план не се сочел като неразделна част от договора и не бил подписан от него, а освен това бил от дата, различна от датата на договора, и с лихвен процент, различен от договорения, защото бил променен едностранно от банката. Това обстоятелство както и последващи подобни промени в лихвения процент през м.03.2008 г. и м.02.2012 г. били установени от вещото лице по приетата счетоводна експертиза. Сочи, че клаузата, предвиждаща възможност за Банката едностранно да променя лихвения процент на непредвидено в договора основание и без да е свързано с обективни обстоятелства извън контрола на доставчика на услуги, е неравноправна и съответно нищожна. Нищожни като основани на тази нищожна клауза били и подписаните впоследствие допълнителни споразумения. В нарушение на закона Банката включила в общото му задължение сумата 4 149.35 лв. – отложена лихва за периода 23.05. – 23.07.2010 г. Счита, че при липса в съдържанието на договора на ясни уговорки за издължаване на кредита, целият договор е нищожен на основание специалните закони ЗПК и ЗКНИП, при което на връщане подлежи само чистата сума по кредита без лихви и разходи. При неприемане от съда на тази теза, заема становище, че срокът следва да се счита за уговорен в полза на длъжника и всяко плащане преди крайния срок на договора – 23.11.2033 г. е редовно и не може да се счита за забавено. Неправомерно Банката използвала превеждани от него и съпругата му суми по кредита за погасяване на задължения по кредитни карти. С процесуалното си поведение – непредставяне на изискани платежни нареждания с мотив, че те не се съхраняват – Банката накърнявала правото му на защита и съдът следвало да приеме, че всички постъпили по разкритата във връзка с процесния договор сметка суми са извършени за погасяване на задълженията по кредита. Моли решението да бъде отменено и исковата претенция да бъде изцяло отхвърлена.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК насрещната страна „ОББ“ АД не е подала отговор на въззивната жалба. На 28.03.2022 г. Банката е депозирила писмено становище за неоснователност на жалбата. Счита за неоснователни възраженията на жалбоподателя за нищожност на договора поради липса на конкретно посочен размер на месечните вноски и начална дата на плащане, тъй като тези уговорки били определяеми с оглед съдържанието на чл.12 и чл.13 от договора. Ирелевантно било непосочването в договора, че погасителният план е неразделна част от него – последното било несъмнено, защото в няколко разпоредби договорът препращал към погасителен план, а приложеният такъв бил подписан лично от кредитополучателя, който се съгласил с уговорените размери и падежи на вноските. Той бил наясно с размера на дълга през целия период на действие на договора, което било видно от подписаните допълнителни споразумения, посочващи остатъчния му размер. В допълнителните споразумения страните предоговорили условията на кредита, в това число размера на

дължимата лихва, наказателната лихва, броя на анюитетните вноски и техния размер. При постигнатото изрично съгласие на страните не било налице твърдяното от жалбоподателя едностранно изменение на лихвата от страна на Банката и всички възражения на жалбоподателя в тази насока били неоснователни. Неоснователно било позоваването и на ЗПК и ЗКНИП, които нормативни актове не били действащо право към датата на сключване на договора. По отношение на извършени от Банката погашения на просрочени задължения по кредитни карти със средства, преведени по разкритата във връзка с процесния кредит разплащателна сметка, сочи, че упражняването на това право е в съответствие с чл.76 ал.1 ЗЗД. Банката погасила по обременително задължение на длъжника – това за лихви по кредитните карти. Моли решението на ОС – Плевен да бъде потвърдено. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. В изпълнение на задълженията си по чл.269 от ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваните части и намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, в съответствие с предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, намира следното:

Безспорно е установено, че между „ОББ“ АД и Л. В. В. е сключен договор за ипотечен кредит от 24.10.2007 г., по силата на който Банката е отпуснала на В. кредит в размер на 200 000 лв. срещу поето от него задължение да върне полученото в срок до 01.11.2033 г., ведно с договорена лихва в размер на 7.7 % годишно – чл.5 ал.1, на 312 месечни анюитетни вноски, включващи главница, лихва и съответната част от договорената в чл.7 ал.1 годишна такса за управление и обслужване – чл.12 ал.1. Договорено е средствата по кредита да бъдат предоставени на кредитополучателя след учредяване на ипотека в полза на Банката. В чл.5 ал.3 е предвидено право на Банката едностранно да променя размера на лихвения процент „в зависимост от инфлацията, ОЛП на БНБ и пазарните условия“ без необходимост от подписване на анекс. В чл.6 ал.1 е договорена наказателна лихва при забава на плащането на месечните анюитетни вноски – 5 пункта над договорения размер в чл.5 ал.1, т.е. 12.7. В чл.18 е предвидено, че при неплащане на две погасителни вноски кредитът става автоматично предсрочно изискуем. Към договора е приложен погасителен план от 23.11.2007 г., видно от който

падежът на анюитетните вноски е 23-то число на месеца и първата вноски е дължима на 23.12.2007 г. Погасителният план се състои от 6 стр., всяка от които е подписана от кредитополучателя. Към договора са сключени две допълнителни споразумения съответно от 19.07.2010 г. и от 18.02.2019 г., в които страните са предоговорили броя и размера на погасителните вноски, а във второто е променена и лихвата за олихвяване на остатъчната главница – с променлив годишен лихвен процент, формиран от РЛФ на Банката и фиксирана надбавка от 4.3 пункта, при посочване на методика за изчисляване на РЛФ. Поради неизпълнение на задълженията на В. по договора Банката е обявила кредита за предсрочно изискуем, за което е уведомила кредитополучателя с писмо, получено на 20.10.2020 г. от съпругата му – негов пълномощник във връзка с договора съгласно приложено като доказателство по делото нотариално заверено пълномощно.

Банката се е снабдила срещу длъжника със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК № 260824/ 17.11.2020 г. по Ч.гр.д. № 6115/ 2020 г. на РС – Плевен за сумите 155 601.38 лв. – главница по договор за предоставяне на ипотечен кредит от 24.10.2007 г., 9 335.16 лв. – договорна лихва за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г., 124.78 лв. – мораторна лихва за просрочени плащания за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. и 816.33 лв. – обезщетение за забава на предсрочно изискуема главница за периода от 27.10.2020 г. до 15.11.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.11.2020 г. до окончателното изплащане.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, която установява, че на 23.11.2017 г. Банката след удържане на първоначална такса в размер на 0.33 % е отпуснала договорения кредит, който кредитополучателят изцяло е усвоил. До обявяване на кредита за предсрочно изискуем той е извършил погашения в размер общо на 289 630.36 лв. с последно плащане на 01.09.2020 г. Видно от допълнителното заключение, Банката неколкратно едностранно е променяла лихвения процент, като първата промяна е още към датата на фактическото предоставяне на кредита и подписването на погасителния план, в който лихвата е 8.3 %. Вещото лице е установило извършени от В. погашения в общ размер на 230 727.03 лв., с която сума е погасена главница в размер на 44 040.67 лв., договорна лихва 185 119.68 лв. и наказателна лихва 1566.68 лв. Установило е, че към датата на сключване на допълнителното споразумение от 19.07.2010 г. В. е имал непогасена договорна лихва за периода 23.04. – 23.07.2010 г. в размер на 5 707.06 лв., но тъй като предпоставка за предоговаряне на кредита е било той да е абсолютно редовен, Банката със счетоводна операция е извършила погасяване на лихвата, след което със сторно операция тя отново е върната като дължима. С плащания до м.08.2010 г. кредитополучателят е погасил 1557.71 лв. от натрупаната лихва, при което е останала непогасена сумата 4 149.35 лв. Изчислило е размера на остатъчните задължения на кредитополучателя при отнасяне на извършените погашения към погасителния план към първоначалния

договор и договореностите относно размера на вноските по последващите две допълнителни споразумения и дава заключение, че вземанията на Банката за главница, договорна лихва, обезщетения за забава на просрочени плащания и на предсрочно изискуема главница са в претендирания от нея размер. В съдебно заседание вещото лице излага, че по принцип по сметка, обслужваща кредит, няма други парични потоци, но в конкретния случай е установило, че разплащателната сметка по кредита е обслужвала дейности на фирма на В. и не всички суми, които са влизали по нея, са погасявали кредита. Имало наредени от кредитополучателя или негови пълномощници изходящи преводи от наличностите по нея към трети лица – за над 28 000 лв., имало погашения по кредитна карта. Във връзка с кредитната карта по делото са представени два договора от 2007 г. за издаване на кредитна карта и златна кредитна карта. В същите е посочено, че ОУ на „ОББ“ АД за дебитни и кредитни карти са неразделна част от договорите и с подписване на договора клиентът потвърждава, че ОУ са му предадени и ги приема. Представени са ОУ, които не са подписани от В., но се сочи, че са одобрени и влезли в сила на 20.07.2005 г., съгласно чл.39 на които с подписване на договора за банкови карти картодържателят дава съгласие за служебно инкасо в полза на Банката – да удържа на падежа дължимите суми от сметки на клиента, както и да задължава служебно сметките му при просрочие или неизпълнение. Установено е, че на 27.12.2013 г. пълномощникът на В. – съпругата му Е. В.а е внесла по разплащателната сметка, обслужваща и кредита, сумата 8 000 лв., отразявайки във вноската бележка като основание „вноска по кредит“. От тази сума 5 155.30 лв. служебно са инкасирани за погасяване на задълженията по кредитната карта на В., а само 2 844.70 лв. са отнесени за погасяване по кредита.

Пред въззивната инстанция е допусната допълнителна съдебно-счетоводна експертиза при поставена на вещото лице задача да изчисли размера на дължимия остатък по главница, договорна лихва и обезщетение за забава на предсрочно изискуема главница, като съобрази всички извършени от кредитополучателя погашения съгласно приетата пред първоинстанционния съд експертиза и допусната забава в плащанията и ги отнесе към погасителен план при договорения от страните в чл.5 ал.1 годишен лихвен процент от 7.7 % с добавена дължима такса за управление и обслужване на кредита от 0.1 %. Вещото лице дава заключение, че подписаният погасителен план от 23.12.2007 г. е за анюитетни вноски при лихвен процент 8.3, поради което е изготвило нов погасителен план за договорените 312 анюитетни вноски, считано от 23.12.2007 г., с падеж 23-то число на месеца. Отнесло е всички извършени от кредитополучателя плащания, установени с допълнителното заключение, прието пред ОС – Плевен, към изготвения погасителен план и в Приложение 1 към заключението е отразило ясно и подробно погашенията по него. Видно от посоченото, дължимата от В. към датата на предсрочна изискуемост 23.10.2020 г. главница, възлиза на 53 330.18 лв., от която е погасена сумата 44 040.67 лв., дължимата договорна лихва

възлиза на 176 878.95 лв., а е погасена по-голяма сума – 185 119.68 лв., наказателната лихва за просрочени плащания възлиза на 963.95 лв., а е погасена по-голяма сума – 1 566.68 лв. Изчислило е лихвата за забава на предсрочно изискуемата главница за периода от 27.10.до 15.11.2020 г. – за 19 дни на сумата 990.32 лв.

При така изяснената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи: Съдът е сезиран с установителен иск с правно основание чл.422 ГПК вр. чл.430 ТЗ – за установяване съществуването на вземане в полза на Банката по договор за кредит, което вземане включва главница, възнаградителна лихва и обезщетения за забава. Искът е процесуално допустим като предявен в законовия срок след съобщаване на Банката – заявител в заповедно производство по чл.417 ГПК – за подадено в срок възражение от длъжника срещу издадените заповед за незабавно изпълнение и изп. лист. Безспорно е установено между страните наличието на валидно облигационно правоотношение, основано на процесния договор за ипотечен кредит. Неоснователно жалбоподателят се позовава на ЗПК и ЗКНИП, уреждащи правоотношенията по банкови кредити, тъй като и двата закона са приети много след възникване на договорната връзка между страните – съответно през 2010 г. и 2016 г., при което разпоредбите им не намират приложение за процесния договор. В договора се съдържат всички съществени елементи на този вид договор и неоснователно жалбоподателят се оплаква от липсата на уговорки, формиращи основните му задължения като страна по правоотношението. Действително в договора, приложен с исковата молба, идентичен с приложения в заповедното производство, не е посочен размерът на месечните вноски и началната дата на плащане и не е отразено, че неразделна част от него е погасителен план, но договорката за погасяване на задължението на части – на конкретен брой – 312 месечни анюитетни вноски, включващи конкретни компоненти – главница, лихва и съответната част от годишната такса за управление и обслужване, обсъдена и с договорения краен срок за погасяване на дълга – 01.11.2033 г., е ясна и недвусмислена. Тя е конкретизирана и с последващия погасителен план, за който е въвн от съмнение, че е относим към процесния договор, независимо, че не е посочен изрично като неразделна част от него. Договорът на няколко места препраща към погасителен план – чл.14 ал.2, 15 ал.4 и кредитополучателят е бил наясно с наличието и съдържанието на такъв, защото приетият по делото погасителен план е подписан от него. Това, че той е от дата, различна от датата на сключване на договора, е обяснимо с оглед клаузата на чл.3, която предвижда предоставянето на средствата по кредита да стане едва след учредяване на договореното обезпечение – ипотека, а съгласно заключението на вещото лице средствата са отпуснати месец след сключване на договора – на 23.11.2017 г. и логично първата погасителна вноска е с падеж 23.12.2007 г., както сочи погасителният план. С оглед изложеното, несъстоятелна е тезата на жалбоподателя, че липсва уговорено разсрочено плащане на отпуснатия му кредит на отделни

погасителни вноски с конкретен падеж, поради което срокът следвало да се счита за уговорен в негова полза и всяко плащане преди крайния срок на договора било редовно и не можело да се счита за забавено.

По делото е безспорно установено, че Банката е изправна страна по правоотношението, като е предоставила договорената парична сума, а жалбоподателят – кредитополучател е неизправна страна – той е погасил частично задълженията си по договора, но е изпаднал в забава за плащането на две последователни анюитетни вноски, което е мотивирало Банката да упражни потестативното си право по чл.18, обявявайки целия остатък по кредита за изцяло предсрочно изискуем чрез отправяне на волеизявление в тази насока. Доказано е по категоричен начин, че Банката има вземане спрямо В., основано на процесния договор и спорът е относно неговия размер.

Съдът кредитира заключението на вещото лице по допълнителната съдебно-счетоводна експертиза, приета пред ОС – Плевен, относно размера на извършените от кредитополучателя погашения по главница, договорна лихва и наказателна лихва. Заключението е подробно и обосновано, базирано на анализ на наличната в Банката документация. Оспорването на кредитополучателя, че не са взети предвид всички направени от него погашения, е недоказано. Непредставянето от Банката на изискани от него платежни нареждания от 2007 г. и 2008 г. не може да обуслови последиците на чл.161 ГПК. Банката не е създала пречки за събиране на поискани доказателства, а е в обективна невъзможност да ги представи, защото съгласно чл.124 ЗПУПС платежните нареждания се съхраняват от участниците и операторите на платежни системи 5 г., а съгласно чл.42 и сл. ЗСчет. първичните счетоводни документи каквито са вносните бележки се съхраняват 10 г., т.е. към релевиране на искането за представянето им този срок отдавна е изтекъл. Освен това вещото лице е констатирало, че разплащателната сметка за кредита не е обслужвала само последния, а сумите по нея са използвани и за други цели по изричната воля на титуляра, който е нареждал плащания в полза на трети лица. При това положение дори и вносни бележки и платежни нареждания да бяха ангажирани като доказателства по делото, те не са годни да обосноват извод, че внесените в различни времеви периоди суми са свързани с погасяване на кредита. Неоснователно е оплакването на кредитополучателя, че Банката неправомерно е отклонила част от сума, внесена с изрично посочено основание за погасяване на кредита, за погасяване на друго негово задължение /вносна бележка от 27.12.2013 г. за 8000 лв./. По делото бе доказано, че Банката е имала право да извърши това инкасиране предвид договореностите по договори за банкови карти, сключени при ОУ, с които картодържателят е бил запознат и съгласен съгласно декларираното от него. Неоснователно е и оплакването, че в платените от кредитополучателя суми следва да се включи сумата 4 149.35 лв. – отложена лихва за периода 23.05. – 23.07.2010 г. Вещото лице подробно е разяснило, че такава сума не е погасена от него, а се касае до извършени счетоводни операции.

Съдът не кредитира заключението на вещото лице пред ОС – Плевен в частта му за дължимия остатък по кредита, защото вещото лице е направило изчисленията си на базата на лихвени проценти, основани на клауза, която съдът счита за нищожна. Оплакването на кредитополучателя за нищожност на клаузата на чл.5 ал.3 от договора, даваща право на Банката едностранно да изменя размера на лихвения процент, е основателно и съдът не приема изложените от първоинстанционния съд мотиви в обратния смисъл. Клаузата на чл.5 ал.3 е неравноправна по смисъла на чл.143 ал.1 т.10 и т.12 ЗЗП. Неравноправността произтича от липсата на ясно посочени, обективни, независещи от Банката фактори и причини за изменение на лихвата, които позволяват на обикновения потребител да разбере условията, при които ще се промени първоначално договорения лихвен процент, да съобрази дали тези условия са настъпили в случай на предприета промяна в лихвата и с оглед на това да прецени въобще интереса си от сключване на договор при конкретните условия. Самото съдържание на клаузата, предвиждаща правото на Банката да действа едностранно без възможност кредитополучателят да въздейства на този процес, категорично изключва тя да е индивидуално уговорена и по тази причина – действителна. Изводът, че не е индивидуално договорена, следва и от съдържанието на договора, който очевидно представлява бланка с точки за допълване на отделни текстове. С оглед на изложеното, клаузата на чл.5 ал.3 е нищожна на основание чл.146 ЗЗП. Такива са и двете последващи споразумения, сключени между страните, в частта им, с която е изменен лихвеният процент и на които Банката се позовава за предоговорения нов размер на лихвата. Предоговарянето на условията по кредита доколкото е основано на неравноправни клаузи на договора представлява спогодба върху непозволен договор, при което независимо от съвпадащи волеизявления на страните относно размера на дължимото от кредитополучателя, съгласно чл.366 ЗЗД тази спогодба не е годна да санира нищожността на неравноправната клауза и не предпоставя дължимост в така договорения размер. В този смисъл е трайната практика на ВКС, израз на която са Решение № 98/25.07.2017 г. по т.д. № 535/2016 г. I т.о., Решение № 65/06.07.2018 г. по т.д. № 1556/2017 г., I т.о., Решение № 87/06.11.2019 г. по т.д. № 848/2017 г., I т.о. Тъй като основна характеристика на договора за банков кредит е неговата възмездност – чл.430 ал.2 ТЗ, като договорната лихва представлява възнаграждение на Банката за предоставения от нея финансов ресурс, следва да се приеме, че размерът на лихвата, дължима от кредитополучателя за целия срок на договора, е посоченият в чл.5 ал.1 – 7.7 % годишно. Кредитополучателят се е съгласил да я заплаща като част от всяка анюитетна вноска по погасителния план, тази клауза от договора е валидна и обвързва страните. Клаузата на чл.6 ал.1 за дължимост на наказателна лихва при забава не е нищожна.

По изложените съображения, относно размера на вземането на „ОББ“ АД съдът кредитира заключението на вещото лице по приетата пред въззивния съд допълнителна

експертиза, по която изчисленията са направени при съобразяване на договорената от страните лихва и годишна такса за управление и обслужване на кредита. От заключението става ясно, че към датата на предсрочната изискуемост В. има надвнесена договорна лихва в размер на 8 240.73 лв. /185 119.68 лв. – 176 878.95 лв./ и надвнесена наказателна – мораторна лихва за просрочени плащания в размер на 602.73 лв. /1 566.68 лв. – 963.95 лв./, т.е. общо е надвнесена сумата 8 843.46 лв. Предвид надвнасянето, Банката няма вземания спрямо кредитополучателя с такова основание. Същевременно към тази дата той е дължал главница в размер на 53 330.18 лв., а е погасил само 44 040.67 лв., т.е. останал е задължен за просрочена главница в размер на 9 289.51 лв. След компенсиране на надвнесените лихви с недостатъчната главница непогасеният остатък възлиза на 446.05 лв. Предсрочно изискуемата главница възлиза на 146 669.82 лв. /200 000 лв. - 53 330.18 лв./. Към тази сума следва да се прибави и просрочената главница от 446.05 лв. и се установява, че вземането за главница, което Банката има спрямо кредитополучателя В., възлиза на 147 115.84 лв. Предвид изложеното, решението на ОС – Плевен е неправилно в частта, с която е признато вземане на Банката за главница по процесния договор за сумата над 147 115.84 лв. до претендираната сума 155 601.38 лв., както и вземания за договорна лихва за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. в размер на 9 335.16 лв. и за мораторна лихва за просрочени плащания за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. в размер на 124.78 лв., каквито вземания се установи, че не съществуват предвид погасяването им изцяло. Решението в тази му част следва да бъде отменено и исковата претенция за тези вземания – отхвърлена като неоснователна.

Решението на ОС – Плевен следва да бъде потвърдено в частта, с която е прието за установено, че Банката има вземане за главница по процесния договор до размер на сумата 147 115.84 лв. и за сумата 816.33 лв. – обезщетение за забава на предсрочно изискуема главница за периода от 27.10.2020 г. до 15.11.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.11.2020 г. до окончателното изплащане. Вещото лице е изчислило по-висок размер на обезщетението за забава, но съдът е обвързан с претенцията на ищеца.

По разноските: При този изход на спора следва да бъде отменено решението на ОС – Плевен и в частта за разноските. Видно от приложения списък по чл.80 ГПК на л.421, направените от „ОББ“ АД разноски за заповедното производство и исковото производство пред ОС – Плевен за заплатена държавна такса и за възнаграждение на вещото лице възлизат на 7 245.10 лв., а за въззивното производство Банката е направила разноски за заплатено възнаграждение на вещото лице по допълнителната експертиза в размер на 600 лв. Съразмерно на уважената част от иска следва да бъде присъдена сумата 6 996.36 лв. /при материален интерес 165 878.10 лв., уважена част от иска 147 932.17 лв. и отхвърлена част от иска 17 945.93 лв./

Банката следва да бъде осъдена да заплати по сметка на ВТАС държавна такса за въззивното производство върху отхвърлената част от иска в размер на 358.92 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261/ 10.10.2021 г. по Гр.д. № 66/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен в частта, с която е признато за установено, че Л. В. В. дължи на „ОББ“ АД сумата над 147 115.84 лв. до 155 601.38 лв. – главница по договор за предоставяне на ипотечен кредит от 24.10.2007 г., сумата 9 335.16 лв. – договорна лихва за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. и сумата 124.78 лв. – мораторна лихва за просрочени плащания за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК № 260824/ 17.11.2020 г. по Ч.гр.д. № 6115/ 2020 г. на РС – Плевен, както и в частта за разносните, вместо което **ПОСТАНОВИ:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „ОББ“ АД с ЕИК 000694959 иск за приемане за установено, че Л. В. В. с ЕГН ***** от гр. Плевен, *****, дължи на „ОББ“ АД: главница по договор за предоставяне на ипотечен кредит от 24.10.2007 г. **над 147 115.84 лв. /сто четиридесет и седем хиляди сто и петнадесет лв. и 84 ст./** до претендираната сума 155 601.38 лв., договорна лихва за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. в размер на 9 335.16 лв. и мораторна лихва за просрочени плащания за периода от 23.02.2020 г. до 26.10.2020 г. в размер на 124.78 лв., за заплащането на които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК № 260824/ 17.11.2020 г. по Ч.гр.д. № 6115/ 2020 г. на РС – Плевен, като неоснователен в тази му част.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261/ 10.10.2021 г. по Гр.д. № 66/ 2021 г. по описа на ОС – Плевен в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Л. В. В. с ЕГН ***** от гр. Плевен, *****, да заплати на „ОББ“ АД с ЕИК 000694959 сумата **6 996.36 лв. /шест хиляди деветстотин деветдесет и шест лв. и 36 ст./** - направени за двете инстанции и за заповедното производство разноски, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА „ОББ“ АД с ЕИК 000694959 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт – по сметка на ВТАС – държавна такса за въззивното производство върху отхвърлената част от иска в размер на **358.92 лв. /триста петдесет и осем лв. и 92 ст./**

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчване на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____